

Ms 1113
NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA
LJUBLJANA
D6, št. 15

Ljuba Zofka!

Topot sem ti jan dolžnica. Ni bilo
ni tega ne par, da se norem zalivala
in parjarni velkavščino učilo črje
tvečke, a kljub temu sem, da ne boš
soklanila mojega prama. Ker bi človek
le vedel, kakšno je besedstvo črje
izumovčeno slanje, da bi se nonda
ne mučil s presodoljivim pramom. Za
navsem se, da ti je dober.

Zakaj ti jeam in par pram noma
darev? Ker sem čisto slinajro slinajro
nelhaj; kar me je vruemvilo do dva.
Oč kakih perli teah mislim na te. Sedaj
inam peccaj ruank in ruancev, pa
vendar oč kakih perlikah te na te
mislim. A a čam naj ti pisem. O
literaturi, ki je tako potepeljiva...

Juan Zeyace, urednik "Futur.
Lovenca" pripravljala antologijo
starejših slovenskih pisateljev. Pa-
krat mi je rečeno pravil o tem delu,
a te dni mi je pokazal svo revidirano
izjavo polo in predgovora. To bo po
mojem mnenju za Lovenca eshalno
delo. Aki se je namreč z učenčino
Lucevnijski pravečil delu in zbral
par vse, kar se je kdaj pri nas
biskalo in pod izučkega pereser in
vse registera v predgovoru. Po-
sebnost znamenita je pa to, da je
odkčil in iznesel o Pavlini Rajkovi
Punkovjaki i. dr. dosednj popol-
noma nepravne dogovore in
konvencence in nam jilo iloveitro
silno peritiljal. Antologija seže
do "Lovenke", ki jo smatra Zeyac
vse za mejnik v slovenski izučki

književnosti. Lovenke ne "sohudni",
ce in sploh tedanje pisateljice sam
kvater naraja, ker izda o njih
posebno delo. Najala sam, ker se
imenuje Zofija in ne Zofka, ker
smo se edno pravnali.

Da pripravljala slovensko napredno
izučko izučko zankaro in da izda
oh lej peritilki pravečo o slovenskih
javnih delarstvih, ki je v "Lobma"
no. vse vodi ga. Govoriljere, ka-
tere agitacit in neudnost je
v vsem običdorvanja vredna.

Zadnji smo pravnovali 5 let
vse Cankarjerega rajstra. V gl.
daljin je bila akademija, na
poteci sereda vsem bila in mi
je bilo o naprej žal - za Zaidoja
Cankarja govor. Toda čudna
so pota Bojja; včasih pokliče

najmanjšega, da inreče pravo be-
sedo o najvišjem. Bilo je še skoraj
ob 6^h večer, ko pride glavni urednik
v mojo sobo in pravi: "Ljeto sem pora-
bil na Cankarjevo 50 letnico, pa bi
bila treba, da pripravimo člank;
napisite mi ti kaj lepšega, jaz pa
ga nosim povzemanem take delo." "Da,
indena ga pogledam: "Kajle naj pišem
članka o Cankarju na nosilni
šerivilko?" - "Cankarju mora biti
vse mogoče." "Kedela sem: Moram in
hočem! Cankarju se ekskat javno
sodoljiti za njegova narodstva -
kakšna sveta naloga!" - "Kedela sem
domov, posila do brat Duhove, naj
mi bodo ob skani, obdala se o
Cankarjevini deli in ob 10^h sem
hitela v uredništvo z rokopisom.
Kedela sem samo eno: pisala sem
o sičur krojo, če bo za kaj ali za
nič nitem vedela. V uredništvo
so bili vsi pobiti, da je glavni pora-
bil na tako važno priložnost in se

2.
gumnil se le radnji tip. Ključ
ni uspel, da bi se dalo v enem
večeru o Cankarju kaj napisati,
kar bi bilo Cankarja vedno. Po-
bitost je bila tem večja, ker tudi
akademija v gledališču ni bila
trajna kaj in je bila poročila
o njej ravnoma. Sed je pa molčal in
se smehljaj; mojega članka no-
ven njega nitce ni čital. Drugo
jutro je pa Ljubičana v "Slovenskem"
uredniku donidela Cankarja, kakor
se mlači. Čudo brže.

Toda znova citam Cankarjeva
dela. Po nemi sva si bila beata
in po duši; rabi mi čudno, da sem
ga vse globlje držvela in razumela
vego ga morijo razumeto ljudje,
ki niso nikoli pogledali v besna
tepljenje, ki ga je zmogla inožen,
a v najvišje razmere porojena
slovenska duša. Osvetnem znova

ilomu Helma: "Goliath" in "Dreierlein",
Linden - popolno nazivlje Joana
Lankarja. Toda tudi to pishno,
iskreno; idealizem, kakor ga je
imovina ropet samo globoko ver-
na katoliška duša. V "Goliathu" je
glavice mesto:

Und als er aufgerichtet vor ihr stand
Und ihre Hand ergriff und auf sie sah
Mit seinen tiefen, kleinen blauen Augen,
Da stieg das heisse Blut in ihre Wangen,
Da war sie doppelt froh des raschen Hocks,
Dass sie wurde ihn, lieber Goliath nannte.
So kam ihr vor, ihr sei zu Theil geworden
Ein köstlich Kleinod, das ihr Eigen war
Doch wie ein Schatz in Berge, noch gehähet
Und ihr verwehrt von einer fremden Macht.
So war sie reich und arm, gesund und krank,
So war sie hoffnungspendig und verzagt.
Tako je bila v bistri mehi in duhu,
ki se nade kakor neravninivo lepe
sanje, potem je pa od vsega ostala
samo odpora - gorje, da ne podroblja.

Priznavam se na doznost; lani
sem bila na tujini, letos se
se nisem odločila. Rada bi kam
teje bi ne bilo ljudi ali nekaj
letovizintov; med prapravnimi
ljudemi se poiški človek, kakor sem
jan, mnogo boljše. Pa vem, da bom
tjo ropet teje "vster padla", teje
mi bo najmanj hudo. Kakakor
jo keruda ropet samo moja.

Kdaj prideš ropet v Ljubljano? Ka-
meva voh in se peljere k Fer. Mar.
v Polja in v Pol in na južne. Lepo
je pri nas. Kemi, tudi na Slovenskem
je lepo in v Ljubljani, ali jan se čim
poveodi drugod inquantla, samo
ne v Ljubljani. Mislim na to, da si
izgradim malo hišico teje blim
Božjega grobov.

Tvoj mož je eden najboljših
delavcev v parlamentu; vedno
z razumovnjem čitlom o njem.
Le žal, da naša skupščina ne pri-
de do krajnega, resnega dela.
Tam Bog ve, kdaj se bomo končno
vendar poteno in resno sporaz-
umeli. Pa saj nismo samo pri nas
neprijetik - na prelodu smo pač in
darega? ...

Zdravje in sreča s Teboj!

Tvoja
stara

Ljublj. 6. VII. 1926.

Jankaj
A

